

cilii œcumenici sententiam aut vocare *ultimum Ecclesie iudicium* quod ullo modo retractari non possit, uti Athanasius (1), Epiphanius (2), Leo M. (3), Gelasius (4), concilia Ephesinum (5) et Chalcedonense (6); aut *hereticos* appellare qui concilii dogmaticæ definitioni non acquiescunt, ut iterum Athanasius (7), Gregorius Nazianz. (8), Leo M. (9), Basilius (10), conc. Chalcedonense (*Loc. cit. Epist. CXXV*); aut affirmare *divina et a Spiritu S. edita generalium conciliorum decreta*, uti Athanasius (*Epist. cit. ad Afros episc.*), Constantinus imperator (11), Gregorius Nazianzenus (12), Leo M. (13), Gregorius M. qui protestatus est se quatuor priora concilia, sicut quatuor Evangelia venerari (14); aut denique docere moriendum potius quam recedere a conciliorum œcumenicorum decretis, prout verbis et factis inter ceteros præstiterunt Athanasius, Hilarius, Eusebius, qui propter Nicenam fidem exilium passi sunt (*Cf. Bellarm. De conc. lib. II. cap. 3*). Nihil proinde in tota antiquitate hæc doctrina certius, nihilque exploratius. Et hæc quidem quoad protestantes.

Sed ut ad jansenianos, reronianos, Palmeriumque accedamus, quam absurda sit ipsorum doctrina, constat 1. Ex sensu totius antiquitatis, quæ illico uti hereticos habuit eos omnes qui post decretorum dogmaticorum promulgationem obtemperare illis detrectaverint, nullo expectato Ecclesie aut consensu aut acceptatione; 2. Ex agendi ratione ipsorum conciliorum œcumenicorum, quæ anathema dixerunt contrarium asserentibus ab eo quod definitum ab ipsis fuisset, atque uti hereticos ab Ecclesie communione separarunt; 3. Ex tessera quam veteres dederunt de legitimitate alicujus concilii œcumenici; quod nempe fuerit a rom. pontifice confirmatum, quin alia re opus fuerit. Sane Ferrandus diaconus ad certitudinem et plenam confirmationem decretorum concilii generalis sufficere scripsit, si « perducta in notitiam totius Ecclesie... Apostolicæ fidei *convenire firmentur*, Apostolicæ Sedis roborata *consensu* » (15); cum propterea sollicitus esset Marcianus imperator de

(1) Epist. ad Epictetum. Opp. ed. Maur. tom. I. p. 2. p. 901. seqq.

(2) *Heret. LXXVII.* ubi præterea retulit integram cit. epistolam s. Athanasii.

(3) Epist. edit. Ballerin. XC. ad imp. Marcianum, cap. 2. et alibi.

(4) Epist. ad episc. Dardaniæ in collect. conc. ed. Venet. Coleti tom. V. col. 325.

(5) In epistola *Tractoria* apud Hard. *Acta conc.* tom. I. col. 1625. seqq.

(6) *Actione v. ibid.* tom. II. col. 447. seqq.

(7) Epist. ad Afros, edit. et loc. cit. col. 891. seqq.

(8) Epist. I. ad Cleodionum seu orat. II. Opp. edit. Paris. 1650. tom. I. pag. 738.

(9) Epist. ed. cit. CLXII. ad Leonem August. col. 1350. seqq.

(10) Epist. CXXV. ed. Maur. Opp. tom. III. pag. 214. seqq.

(11) In epist. ad omnes eccles. de Nicæna synodo, apud Euseb. *De vita constant.* lib. III. cap. 17.

(12) Orat. XXI. in s. Athanas. ed. cit. tom. I. pag. 581.

(13) Ep. CVI. ed. cit. cap. 2. col. 1161. seqq. et in ep. cit. ad Marcianum et Leonem August.

(14) Epist. lib. I. XXV. ed. Maur. opp. tom. II. col. 515.

(15) Epist. VI. ad Pelagium et Anatolium diaconos urbis Romæ. Cap. 9. apud Galland. *Biblioth. Patr.* tom. XI. pag. 363.

obtinentia expressa s. Leonis confirmatione ut os obstrueretur eutychemianis, ad eundem pontificem scripsit, ut dignaretur quantocius per litteras id ipsum efficere (1). Synodus VII. seu Nicæna II. ideo pseudo-synodo iconomachorum episcoporum CCCXXXVIII. auctoritatem omnem detraxit, propterea quod « Non habuit adiutorem illius temporis Romanorum Papam, vel eos qui circa ipsum sunt, sacerdotes, nec etiam per vicarios ejus, neque per encyclicam epistolam, quemadmodum *lex dicitur conciliorum* » (2); e contra vero episcopi amplissimi patriarchatus Alexandrini et Antiocheni quorum nemo in VII. synodo inventus est, merito ad Tarasium Constantinopolitanum antistitem scripserunt: « Nullum ex hoc sanctæ adhaesit synodo præjudicium: neque vires habuit prohibitio aliqua statuendi, et manifesta faciendi recta dogmata pietatis: *præcipue cum sanctissimus et apostolicus Papa romanus concordaverit*, et in ea inventus sit per apocrisarios suos » (3). Quapropter vel ipse Gersonius fassus est Sedem Apostolicam illam esse « a qua fidei certitudo petenda est » (4). Constat 4. ex eo quod illa sola concilia vere œcumenica ac legitima habita fuerint quæ Sedes Apostolica seu rom. pontifex probaverit, illa vero uti spuria, illegitima ac latrocinia spectata fuisse, quæ rom. pontifex rejecerit, uti ex concilio Ephesino II, Ariminensi ac Constantinopolitano iconomachorum palam fit (5).

Quæ cum ita se habeant, consequitur unicam rationem certo cognoscendam utrum concilia œcumenica legitima fuerint necne, esse confirmationem romani Pontificis cui in Petro et per Petrum datum est pascere et regere universum dominicum gregem, datum est petram esse et fundamentum Ecclesie visibilis,

(1) Ex eo enim quod acceperant eutychemiani s. Leonem improbase can. XXVIII. conc. Chalcedonensis, eaque omnia quæ gesta fuerant in absentia legatorum suorum, rumorem sparserant synodum illam minime fuisse a s. Sede probatam etiam in decretis fidei. Hinc imp. Marcianus scripsit ad eundem pontificem his verbis: « Quod nonnullorum animis, qui Eutychemis etiam nunc pravam opinionem et perversitatem sectantur, ambiguitatem multam injectit, utrum tua Beatitude, quæ in sancta synodo decreta sunt, *confirmaverit*. Et ob eam rem tua pietas litteras mittere dignabitur, per quas omnibus ecclesiis et populis manifestum fiat in sancta synodo peracta rata haberi. » Inter epist. s. Leon. edit. Ballerin. ex col. 1182. seqq. Hoc reipsa prestitit pontifex scribens ad episcopos, qui in sancta synodo Chalcedonensi congregati fuerunt, et est edit. cit. n. 114. ubi cap. I. « Ne ergo pro malignis interpretibus dubitabile videatur, utrum quæ in synodo Chalcedonensi per unanimitatem vestram de fide statuta sunt, approbem, hæc ad omnes fratres et coepiscopos nostros qui predicto concilio interfuerunt, scripta direxi... ut et fraterna universitas et omnium fidelium corda cognoscant me... per approbationem gestorum synodaliū propriam vobiscum unisse sententiam; » col. 1193.

(2) Act. VI. apud Harduin. *Acta conc.* tom. IV. col. 527.

(3) *Ibid.*, col. 142.

(4) In serm. *De ascens. Domini* coram Alexandro Papa recitato. Opp. edit. Dupinii, tom. II. p. 1. col. 136.

(5) Scribens propterea s. Damasus de conc. Ariminensi hæc unicam rationem affert quare concilium illud rejectum fuerit: « Neque enim, inquit, præjudicium aliquid nasci potuit ex numero eorum, qui apud Ariminum convenerunt, cum constet neque rom. episcopum *cujus ante omnia fuit expectanda sententia*. . . hujusmodi statutis consensum aliquem commodasse. » Apud Constant. *Epist. rom. pontif.* epist. III. col. 489. seqq. Cf. Zaccaria *Antiqv.* tom. IV. lib. IV. p. 2. cap. 4.

confirmandique fratres suos. Consequitur præterea nullum ulteriorem ad eorumdem firmitatem expoici consensum aut acceptationem unanitem totius Ecclesie pastorum, qui et ipsi quin velint ab Ecclesia excindi, tenentur iudicio dogmatico concilii œcumenici a rom. pontifice confirmati acquiescere ac subijci; multo vero minus requiri inferiorum clericorum aut plebis christianæ acceptationem unanitem et consensum; alioquin oves pascere confirmarentque pastores eosque docerent, minime vero ab illis docerentur; hæc enim jansenistarum regula si valeret, nullam jam concilium uti œcumenicum habere in Ecclesia. Consequitur demum a fortiori haud requiri acceptationem et consensum cœtum acatholicorum, ut concilium œcumenicum censi debeat, secus ac arbitratur Palmer. Quamvis enim ipse ecclesias grecam, russicam et anglicanam minime inter acatholicas recenseat, imo catholicas plane eas communionem esse contendat, hoc tamen inauditum ejus commentum superius a nobis explosum est, cum nulla sit ecclesia catholica quæ in unitate fidei et communionis non sit cum rom. pontifice Ecclesia Christi capite, centro ac fundamento. Nestoriani porro juxta hoc principium excipere potuissent adversus concilium Ephesinum illud non fuisse œcumenicum eo quod in illud non consenserint ariani ac macedoniani; eutychemiani potuissent excipere non fuisse œcumenicum concilium Chalcedonense ex eo quod ipsi ad stipulati non fuerint nestoriani, et ita deinceps. Palmerius tamen veluti œcumenica habet sex priora concilia, prout ipsa fingunt suscipere etiam protestantes. Si priora sex concilia uti œcumenica censentur quæ confirmata sunt a rom. pontificibus, et proinde ab omnibus catholicis suscepta, nulla prorsus est ratio quare ab illorum censu reliqua subsequencia debeant excludi. Ast frustra in his logicam quæris ab acatholicis.

Stat igitur quod proposuimus, decreta dogmatica concilii œcumenici confirmati a rom. pontifice irreformabilia ex se esse, seu ante consensum et acceptationem Ecclesie, quocumque demum sensu Ecclesie nomen accipiat, sive pro cœtu pastorum, sive pro cœtu etiam cleri inferioris et plebis, sive denique pro consensu illorum qui a romana communione divisi sunt, videlicet acatholicorum (1).

DIFFICULTATES. Obj. 1. Irretractabilia dogmatica conciliorum œcumenicorum decreta patres non habuerunt; s. præsertim Gregorius Nazianzenus, qui prohibebatur se fugere episcoporum cœtum, quippe quod nullius concilii felicem exitum viderit (*Ep. XV. ad Procopium*); et s. Augustinus, qui fatetur concilia plenaria priora a posterioribus emendari (*Lib. II. de Baptismo, cap. 5*). 2. Disputans propterea s. Doctor

(1) Notandum tamen hic est confirmationem essentialem rom. pontificem, quæ scilicet necessario requiritur ac sufficit ut synodus œcumenica censeatur, ac proinde omnimodam habeat auctoritatem, consistere in declaratione consensu sive adhesione concilio. Hoc autem triplici ratione fieri potest a rom. pontifice, sive per se, sive per legatos, sive demum per litteras confirmativas.

adversus Maximinum arianum: « Nec ego Nicænum, inquit, nec tu debes Ariminense tanquam præjudicaturus proferre concilium. Nec ego hujus auctoritate, nec tu illius detineris: Scripturarum auctoritatibus... utrisque communibus testibus, res cum re, causa cum causa, ratio cum ratione concertet » (*Lib. II. cap. 14, n. 3*). 3. Ratio vero est, quia si irretractabilia ac proinde infallibilia forent dogmatica conciliorum generalium decreta veluti Scripturæ canonicæ habenda essent, quod nemo sanus dixerit; 4. atque hinc factum est ut nullo hactenus canone conciliorum ejusmodi infallibilitas definita fuerit. Ergo.

Resp. ad 1. N. S. porro Gregorius Naz. in objecto loco non loquitur nisi de conciliis particularibus quæ intra concilium generale I. seu Nicænum, et concilium generale II. seu Constantinopolitanum I. celebrata sunt, agentibus potissimum arianis episcopis aut pneumatomachis, quorum certe nullum felicem exitum habuit, malumque potius auverunt quam sustulerint (1). Quamvis autem fecerit s. Gregorius tum concilium Nicænum, tum Constantinopolitanum, patet ex ejus dictis et factis; siquidem præterquam quod summis laudibus extulit concilium Nicænum, fidem in eo promulgatam immensis laboribus Constantinopoli fere extinctam restituit (2); Constantinopolitano autem ipsemet interfuit in quo Macedonianorum error confusus est.

S. vero Augustinus loquitur de conciliis provincialibus aut nationalibus quæ, ut eruditus constat, ab antiquis interdum *plenaria* aut etiam *universalia* vocari consueverunt; quod quidem ex eo colligitur quod s. Augustinus hic sibi proposuerit respondere donatistis, qui urgebant pro rebaptismo auctoritatem s. Cypriani ejusque concilii Africani; tum etiam ex eo quod ætate s. Augustini non nisi duo celebrata fuerint concilia œcumenica, Nicænum scilicet et Constantinopolitanum, a quo non solum Nicænum emendatum non est, sed facta admessa et commendata fidei professio in illo edita.

Ad 2. D. Argumentando ad hominem, ut aiunt, ac præseindendo ab utriusque concilii auctoritate, *C. absolute N.* In verbis enim immediate præcedentibus auctoritatem concilii Nicæni atque assertam ab eo veritatem catholicam commendaverat (3). Ad trias proinde Maximi tollendas, qui opponebat conc. Nicæno Ariminense, abstractione facta ab utriusque concilii auctoritate, aliis argumentis voluit adversarium suum perstringere.

Ad 3. N. Discrimen enim inter canonicas Scripturas et concilia multiplex est; hic satis sit commemorare divinam inspirationem qua auctores sacri

(1) Talia sunt concilia per ea tempora celebrata, Seleuciense, Tyriense, Ariminense, Mediolanense, Syriense, etc. Cf. Bellarm. lib. II. *De concil.* cap. 7.

(2) Cf. Socratem *Hist. Ecc.* lib. V. cap. 6 et 7.

(3) Sic enim loc. cit. scribit: « Hoc est illud *Homousion* quod in conc. Nicæno adversus hæreticos arianos a catholicis patribus veritatis auctoritate, et auctoritatis veritate firmatum est. »

afflati scripserunt, quam certe neque in ipsis conciliorum decretis nos admittimus (1).

Ad 4. Esto nullum canonem editum esse ad adstruendam conciliorum generalium infallibilem auctoritatem, utpote inutilem, sensus tamen Ecclesiae hac in re manifestus est, uti ex dictis patet, ex ipsa ejus agendi ratione; cum inter hæreticos deputaverit eos omnes qui solemnibus dogmaticis ejusmodi conciliorum definitionibus obstistere ausi fuerint.

II. *Obj. 1.* Cum tam multa sint, quæ ad concilium generale ac legitimum requiruntur, nec facile constare possit, an ea simul omnia in concilio, dum convocatum ac celebratum est, adfuerint; an sufficiens in concilio fuerit numerus episcoporum; an omnes orbis episcopos representarint; an tales fuerint dignitate et eminentia, quales oportet esse in concilio generali, ut ceteri, qui absunt, censeantur illis suas vices commisisse; an in concilio omnia legitime peracta; an satis mature discussa et examinata; an satis libere, an metus ullus sive a potestate seculari, sive ab ecclesiastica incensus, aliaque ejusmodi, patet non nisi per unanimum Ecclesiae universae acceptationem et consensum certo nobis constare posse quænam fuerint concilia legitima, quænam vero non item (2). 2. Hac ratione adversus arianos probat Athanasius tanquam generale ac legitimum habendum esse concilium Nicænum ita ad africanos episcopos scribens: « Huic certo concilio universus orbis assensum præbuit: et quanquam multæ habitæ sint synodi... hanc agnoverunt (ecclesie) et admiratæ sunt, et subscriptione approbarunt » (*Epist. ad Afros, etc. loco cit. col. 891*). Ergo.

Resp. ad 1. facile de his omnibus constare posse ex unius rom. pontificis confirmatione juxta regulam quam majores nostri semper secuti sunt. « Qua ignorantia, aiebat RATHERIUS Veronensis, quo melius exui, quo aptius possum quam Romæ doceri? Quid enim de ecclesiasticis dogmatibus alicubi scitur, quod Romæ ignoretur? Illic summi illi totius orbis doctores, illic præstantiores enituerunt universalis Ecclesiae principes. Illic decretalia pontificum, universorum congregatio, examinatio canonum, approbatio recipiendorum, reprobatio spernendorum. Postremo nusquam ratum, quod illic irritum, nusquam irritum quod illic ratum fuerit visum » (3); et Ferrandus diaconus: « Quæ finiuntur, inquit, indicantibus episcopis sanctis, et ad b. Petri memoriam perducta, diligentius examinantur atque firmantur, sequenda sunt, tenenda sunt, amplectenda sunt: in retractatione, sub qualibet pietatis occasione teneri non debent » (*Loc. cit. Itiner.*). Hæc certe jansenianis non arident. Attamen

(1) Imo observant accurate TT. post Canum sola objecta definitionum dogmaticarum esse irtractabilia, atque in his solis infallibilia esse concilia œcumenica, non autem in motivis quibus moventur, aut inniuntur ad edendam definitionem, multo vero minus infallibilia œcumenica concilia consentur in his quæ ad personas referuntur, ad res physicas, etc. quæ necessariam connexionem non habeant cum dogmate.

(2) Ita Opstratus loc. cit. qui pluribus has nugas prosequitur.

(3) *Itiner. u. 2.* Opp. edit. Bellerin Verone, 1763.

velint nolint, ita est; illud igitur tanquam legitimum et œcumenicum concilium habendum est, quod susceperit, probaverit, atque ut tale universæ Ecclesiae propositum rom. pontifex. Hæc regia via est, quæcumque alia fingatur incerta erit ac innumeris incommodis scatens prorsusque inepta (1).

Ad 2. *D.* Docet s. Athanasius ecclesias universas ideo Nicæna synodo subscripsisse, quia œcumenicam eam fuisse ac legitimam noverunt, C. Nicænam synodum fuisse œcumenicam, quia eidem Ecclesiae universae subscripserunt. Aliud enim est synodo alicui ecclesias universas adherere, eo quod certum habeant non posse in fide errare œcumenicas legitimas synodos, aliud vero ab ecclesiarum adhesionem pendere, ut synodus aliqua pro œcumenica ac legitima habeatur. Prius affirmat s. Athanasius, posterius asserunt janseniani. A forma quippe sua synodi habent, ut œcumenica ac legitima sint.

III. *Obj. 1.* Auctoritas rom. pontificis eadem non est ac Ecclesiae universalis; Bossuetius siquidem ineluctabili prorsus ratione ostendit rom. pontificem errori atque hæresi obnoxium esse, ejus proinde confirmatio fundamentum infallibile fidei non præbet; 2. Christus omnibus apostolis in communi pariter contulit publicum et auctoritativum controversiarum iudicium, non potest igitur minori episcoporum numero competere ita ut sine aliorum assensu censi possit finale ac irrefragabile; 3. solo Ecclesie consensu factum est, ut plura conciliorum provincialium decreta tanquam finalia et irrefragabilia spectata fuerint, ex. gr. conciliorum Aransiani, Gangrensis, Antiocheni, Milevitani quæ celebrata sunt adversus hæreticos, ergo pari prorsus ratione ex consensu et acceptatione Ecclesiae universae irrefragabilia dici debent decreta œcumenicorum conciliorum, non vero ex confirmatione summi pontificis. 4. Eo magis quod infallibilitas synodorum generalium essentialis minime sit finiendis controversiis, plures siquidem hæreses a synodis provincialibus aut etiam ab episcopis individualibus damnatae sunt; proscripta insuper est a facultate Sorbonica propositio de omnimoda concilii œcumenici necessitate ad hæreses damnandas; si igitur potest Ecclesia alia ratione quam per concilium œcumenicum controversias dirimere, patet infallibilitatem concilii haud esse essentialem, adeoque illius infallibilitatis defectui posse per Ecclesiae consensum suppleri. 5. Accedit, infallibilitatem concilii œcumenici confirmati a rom. pontifice esse meram opinionem in ipsis romanis ecclesiis, ex quo consequitur non posse reperiri probationes certas quod illius infallibilitas imitatur Scripturæ et traditioni,

(1) Possent enim janseniani opponere non satis constare de episcoporum omnium positivo et expresso consensu, uti sæpe re ipsa ab illis factum est, cum ageretur de consensu ad Constitutiones pontificias quæ adversus Jansenium et Quesnellium datae sunt. Deinde cum in multitudine nunquam desint refractarii, si aliqui episcopi essent alicui erroneæ doctrinae addicti, cujusmodi certe essent episcopi ultrajectini, possent semper pallio se tegere. Ad longum præterea tempus res protrahi deberet, et interea serpente impune posset error et plures inficere, ut alia incommoda silentio præteream.

aut quod Christus ejusmodi concilii infallibilitatem Ecclesiae suæ reliquerit. Opinio præterea nunquam poterit basim præbere fidei certæ; romanenses proinde nequeunt habere certitudinem veritatis doctrinarum, quæ fuerint definitæ a synodo cujus infallibilitas simplex opinionis materia est. (1). Ergo.

Resp. ad 1. D. Id est, non eadem certitudine constat de auctoritate infallibili rom. pontificis seorsum spectati, qua constat de auctoritate Ecclesiae universalis, cum hæc sit veritas fidei, illa vero non item, C. alio sensu N. Qua vero ratione Bossuetius ostenderit rom. pontificem errori atque hæresi obnoxium esse paulo post expendemus. Negamus præterea illationem, quod si rom. pontifex confirmaverit concilium œcumenicum, exinde non exurgat infallibilis auctoritas concilii generalis; in hoc enim casu habetur conjunctio capitis cum membris suis, seu Ecclesia docens quæ omnium catholicorum consensu infallibilis est (2).

Ad 2. *D.* Christus omnibus in communi publicum contulit et auctoritativum controversiarum iudicium una cum Petro et sub Petro, C. seorsum a Petro N. Porro juxta patrum regulam ubi *Petrus, ibi Ecclesia*, sive major sive minor sit episcoporum numerus qui Petro assentiuntur seu sunt cum Petro, in ea parte in qua est Petrus seu rom. pontifex, ibi Ecclesia est; reliqui autem episcopi, quicumque demum sint, semper erunt acephali. nec unquam Ecclesiam constituent, si præsertim Petro repugnent. Sane videmus œcumenica in quibus exiguis etiam fuit episcoporum numerus, ut in Constantinopolitano I. et II. (3) ex assensu et confirmatione rom. pontificis statim vim obligandi habuisse, nullo expectato Ecclesiae consensu et acceptance (4), ac proinde tulisse finale et irrefragabile decretum.

Ad 3. *D.* Et præcipue assensu rom. pontificis, C. absque hujus assensu, imo eo refragante N. Nullum ex tota antiquitate exemplum afferri potest, quo probetur vel absque assensu rom. pontificis, multo vero minus ipso repugnante sententiam alicujus sive concilii sive individualis episcopi uti finalem et irrefragabilem spectatam fuisse. Contra autem plura suppetunt exempla in historia ecclesiastica conciliorum etiam provincialium, nationalium ac plenariorum, quæ nullam prorsus vim habuerunt eo quod fuerint ipsorum decreta a rom. pontificibus reprobata (5).

(1) Hactenus Palmer, op. cit. cap. 7. sect. 1. et 2.

(2) Mira certo est hujus viri dexteritas in permiscendis controversiis liberis cum doctrina catholica ab omnibus admisa, ut deinde tenebras offundat. Hæc est perpetua fere Palmerii ars, ut ejus opus sedulo perpendenti patebit.

(3) Etenim in conc. Constantinopolitano I. uti notum est, non interfuerunt nisi 150. episcopi; in II. autem seu generali V. sederunt 166. Cf. Harduin. *Acta conc.* tom. III. col. 207.

(4) Saltem cum ecclesiis certo constiterit de expressa ac libera confirmatione concilii, quo sensu, ut alias animadvertimus, excusari poterunt ecclesie ille occidentales dum ad tempus noluerunt recipere concilium V. quia rumor ad ipsas detulerat rom. pontificem Vigilium illi restitisse.

(5) Ut constat de concilio Carthaginiensi celebrato a s. Cypriano in causa rebaptismi; ac de innumeris pene aliis

Ad 4. Admittimus totum argumentum adversarij, cum et nos contendamus adversus jansenistas et febronianos minime esse absolutæ necessitatis concilia œcumenica ad hæreses damnandas, licet et nos demus illa esse valde utilia. Ast negamus quod perperam exinde adversarius inferre admitteret, nempe fallibile esse concilii œcumenici auctoritatem. Nam ex eo quod Ecclesia dispersa infallibilis sit, haud sequitur fallibile esse concilium. Sane plane nescio utrum accuratus dialecticus probaret ejusmodi argumentandi rationem; si quidem id unum ex ea consequitur, si aliunde probetur, et infallibilem esse Ecclesiam dispersam, prout demonstravimus, et infallibilem esse ecclesiam in synodo œcumenica congregatam. Neque enim altera alteri adversatur.

Ad 5. In sensu, seu ex mente adversarij, C. in doctrina catholica N. Omnes enim catholici, nemine excepto, docent infallibilitatem concilii œcumenici in dogmaticis definitionibus certam esse, et ad fidem pertinere quam constanter Ecclesia universa professæ est et dictis et factis, uti ostendimus. Si qua est inter catholicos doctores controversia, volvitur tantum circa principium hujus infallibilitatis, utrum nempe ideo infallibile sit concilium ob rom. pontificis assensum et confirmationem, an vero infallibilis sit auctoritas rom. pontificis ex superveniente assensu episcoporum sive concilii. Ceterum in re omnes consentiunt esse per se infallibile concilium œcumenicum, quod fuerit confirmatum a rom. pontifice (1).

Argumenta poro quibus adversarius niscus est ostendere infallibilitatem concilii œcumenici intra *meram opinionis* fines contineri inter catholicos, meri sunt

concilii sec. 4. et 5. in Oriente et Occidente celebratis, quorum omnium acta irrita fuerunt, quia illis obstiterant rom. pontifices.

(1) Quandoquidem adversarius sæpe abutitur auctoritate Possuetii ad quem provocat, non abs re erit hic subjicere nonnulla testimonia illustrissimi hujus præsulis ac de re catholica optime meriti. Ipse itaque in *append. ad defens. declaration. cleri gallic.* hæc in rem nostram scribit: « Tum illud certum est apud catholicos omnes, nostrique assidue inculcant, non tantum concilium, sed catholicam Ecclesiam absolute infallibilem esse, etiam absque concilio. » Opp. ed. cit. tom. XXXIII. pag. 565. atque in op. in quo expendit *Cogitationes privatas* ab Molani par. 2. cap. 4. ar. 5. « Protestantes, scribit, catholicis vitio solent vertere, quod cum Ecclesie infallibilitatem agnoscat, de hujus infallibilitatis subjecto nihil certi habeant, cum pars in Papa etiam solo, pars in conciliis œcumenicis, pars in Ecclesia toto orbe diffusa infallibilitatem collocent. Horum ergo gratia nobis fædum incerti animi vitium atque apertam repugnantiam objiciunt. Neque animadvertere volunt, eas sententias, quas repugnantes putant, communi omnibus dogmate ac veritate niti. Qui enim Papam vel solum putant esse infallibilem, quanto magis cum synodum consentientem habeat; si vero synodum, quanto magis Ecclesiam, quam ipsa synodus representat? Aperta ergo calumnia sit, quod nos catholici de infallibilitatis subjecto nihil certi habeamus, cum pro indubitato apud nos habeatur et Ecclesiam et concilium eam representans infallibilitate gaudere. » Cit. ed. tom. XXV. pag. 435. et alibi passim. Quod si hic et alibi Bossuetius videtur exposcere consensum Ecclesie ut concilium legitimum habeatur, non loquitur de consensu qui robur intrinsecum addat concilio a pontifice confirmato, sed de consensu quo extrinsece cognoscatur uti legitimum illud concilium. En iterum ejus verba ex *Corollario defensionis* § 8. ed. cit. pag. 575. « Certum est apud catholicos concilia generalia infallibilia esse; at cum dubitari possit, conciliumne alicquod generale sit id ex Ecclesie consensione repetatur; » prout pariter docet Bouvier quem nobis pariter opponit Palmer, de quo mox dicam.

paralogismi tanto homine indigni, aut imitantur auctoritate jansenianorum quos a societate nostra repelimus. Sane 1. paralogismus est quem in priori sectione excussimus, scilicet non esse nisi opinionem quod concilium coalescens ex rom. pontifice et episcopis sit infallibile, quia mera opinio est quod rom. pontifex seorsum sumptus, aut seorsum sumpti episcopi sint infallibiles. 2. Paralogismus est, non posse ostendi infallibilitatem totius, nisi ostendatur infallibilitas alterutrius partis. 3. Paralogismus est argumentum quod deducit ex principio Bossuetii: « Id tantum in Ecclesia habendum est pro impossibili, quo facto nullum superesset veritati praesidium, » ex quo principio ipse submittit: atqui si generale concilium confirmatum a pontifice obnoxium foret errori, auctoritas Ecclesiae dispersa satis esset ad veritatem communiendam; ergo impossibile non est ejusmodi concilium errare posse. Verum quis non videat adversarium hic abuti principio Bossuetii, qui juxta doctrinam catholicam supponit non posse concilium oecumenicum legitimum in fide errare, quin universa erret Ecclesia, quae tenetur edita fidei decreta suscipere ac venerari uti infallibilia, seu irrefractabilia? Haec enim, uti ostendimus, vim habent ex se obligandi omnem ecclesiam, ita ut nullo modo possit suspendi assensus donec accedat acceptatio totius Ecclesiae. Addo impossibile esse Ecclesiam posse adversari concilio legitimo oecumenico, quod representat Ecclesiam ipsam, alioquin sibi ipsi adversaretur, quod est absurdum et contra pollicitationes Christi. Quod demum spectat ad illos theologos romanos quos adversarius ex auctoritate Bouvierii commemorat nec sine aliqua infidelitate (1), illos non moramur, cum iidem non sint romani sed vel janseniani, vel de jansenianismo suspecti, quos nuper confutavimus. Ideo janseniani hoc effugium excogitarunt, ut si concilium, ad quod appellarent, celebraretur, possent ejus eludere auctoritatem, prouti eludere admissi sunt constitutiones pontificias a quibus toties damnati sunt atque prostriti (2).

(1) Dixi non sine aliqua infidelitate auctoritatem cl. Bouvierii afferri ab adversario; nam ipse sic refert periode ac si ille dixisset aliquos theologos opinari Ecclesiae approbationem totam auctoritatem concilio generali tribuere; ast illud totam de suo adiecit Palmer. Cf. edit. Paris. 1874. tom. I. p. 353. Ceterum Bouvier non agit nisi de auctoritate extrinseca, ut patet tum ex solutione tertiae objectionis, dicens: « Igitur Ecclesiae acceptatio auctoritatem concilio non tribuit; » tum in loc. cit. ab adversario ubi post recitata verba immediate subdit: « At grave incommodum inde non sequitur: nam ubi constabit concilium aliquod ut generale ab Ecclesia fuisse receptum, certum erit ipsius decreta esse de fide. » His tamen theologis nos minime assentimur.

(2) Atque haec hactenus adversus Palmer, frustra catholicorum doctrinam pervertere conantem ut desperatae causae suae undecumque praesidium quaerat. Cum vero de recentiori schola theologica Oxoniensi identidem fuerit a nobis actum, quae illi, dum haec vulgamus, tristia sane fata impendunt, juverit referre. Inter scripta illa quae inde jam pridem prodeunt, titulo *Tracts for the times*, extabat sub num. 90, tractatus quidam continens « Observanda super 30. articulis, » ubi articuli isti, anglicanae fidei propugnaculum, ita explanantur ut ad meliorem quemdam sensum, magisque a protestantismi placitis abhorrentem pertraherentur, atque hoc tantum modo illis subscribi posse contendeatur. At enim universitatis Oxoniensis rectores, quotquot sunt, solemniter habita convocazione, editoque ab eius Vice-Cancellario decreto, scriptum hoc nuperrime

PROPOSITIO V. — *Commentitia est, ac naturae vrinatus Pontificii prorsus adversatur nuper invecata, inter jura primatus essentialia et accidentalia sive accessoria, distinctio.*

Et haec propositio veluti consecrarium est quod ex nostra priori propositione de natura pontificii primatus necessario descendit. Adstruitur autem adversus illos qui, Febronio praeviente (1), jura primatus rom. pontificis in duas potissimum classes dispescunt, quorum alia essentialia vocant, utpote necessario nexu cum primatu ipso colligata, atque a rom. pontificibus sex aut septem prioribus Ecclesiae seculis exercita (2); alia vero nuncupant accidentalia sive accessoria, eo quod ab illo nexu minime dependant, ac illorum exercitium non nisi medio aeo penes rom. pontifices coeperit: quos aut ope Isidoriana mercis, aut aperta usurpatione, fretos universali illa ignorantia quae tunc temporis dominabatur, atque proinde jurium omnium confusione ea sibi arrogasse contendunt (3). Nimirum pontificiae auctoritatis asserunt

damnarunt, utpote quod (ut aiunt expresse) non explanatio, sed evasio illorum articulorum esset, erroribus sceteret, et anglicanae ecclesiae indoli adversaretur. Tum illico prodit epistola (prof. Newman, die 16. martii 1841. data, qua se auctorem scripti illius palam profitetur, et quicquid ibi a se statutum non modo verum esse atque honestum, sed necessarium omnino proclamat. Magna inde in tota universitate partium studia et animorum contentio. » Vide *Galliguan's messenger*, Paris. 21. martii 1841. n. 3122. Rem porro eo usque progressam esse accepimus, ut Oxoniensis episcopus, sive auctoritate sua sive suasionibus, effecerit ut tractatus illi Oxonienses finem protinus habeant, ac perpetuo conticescant. Quo ergo professorum istorum conatus conditio magis magisque in omnium conspectu pateret. En qui ecclesiam istam veluti catholicam et apostolicam mordicus tuebantur, qui eam ad pristinum originis suae statum revocare, liturgiae usum restituere, traditionem atque auctoritatem extollere, ac protestantismi principia damnare praese ferebant, nunc iidem ipsi veluti homines ecclesiae suae infensi, perniciosi, erroresque propinantes tum verbis tum factis ab iis qui auctoritatem inibi exercent, declarantur! Videant igitur scriptores isti cuiusmodi cause ingenium atque industriam suam manciparint! Videant qui status Ecclesiae hujus existat in qua nihil fixum ac stabile, nihil cohaerens, sed de ipso articulorum quibus illa innititur sensu adeo acriter dimicatur inter eos ipsos, qui doctrinam anglicanam pro officio exponere ac profiteri debent. Quid porro erit de ceteris omnibus? quid de populo universim? quam fidei suae regulam nanciscetur? quid porro anglicana a ceteris protestantium sectis distabit? Utinam haec omnia scriptores isti probe perpendereat, luceque reperta, in tenebris caecitare non mallent!

(1) De statu Ecclesiae et legitima potestate rom. pontificis, tom. I. cap. 2. § 7. n. 9. ubi ipse hunc veluti canonem statuit: « Habet universalis primatus sua jura, partim ex jure divino, partim ex humano; imo plura ex hoc quam ex illo; habet ordo episcoporum fere omnia sua ex jure divino. » Verum quae primatu jura tribuit ex jure divino ad nihilum fere redigit, quae autem ei obligasse affirmat ex jure humano, ac propterea adscitissimè annumerat pleraque sunt, atque ipsam jurisdictionem; sic enim loquitur in eodem op. tom. II. pag. 515. « Canones et concilia pontificibus jurisdictionem vere talem atque alia contulerunt, quae proprio et nativo jure non habent. » Cf. Zaccaria in *antifebronio vindicato*, p. 5. diss. 6. cap. 1. et diss. 7. cap. 1. Quaeque etiam ex jure humano tribuit jura rom. pontifici, Febronius maxima ex parte derivata affirmat ex pseudo-Isidorianis meritis.

(2) Cf. Roskovany op. cit. *De primatu rom. pont.* § 44. seqq. Hic vero auctor apprimè catholicus et eruditus eo majori laude dignus est quod contra plenum alevum impavide se in Hungaria opposuerit grassanti doctrinae.

(3) Cf. Horig *Handbuch der Kirchengesch.* seu *Manuale historiae Eccles.* t. I. edit. 2. Landshut 1827. p. 582. seqq. qui evolvit quomodo ex ejusmodi distinctione nonnulli progressi sint usque ad plenam episcoporum a rom. pontifici-

hostes nihil intentatum reliquum faciant, quo ad pertinemem umbram speciemve primatum pontificium dejiciant, ita ut non nisi nomen aut quamdam praeminentiae et honoris praerogativam inter pares rom. pontifici relinquunt, re autem omnem veram jurisdictionem eripiant. Videntur hi scilicet sibi triumphum agere dum, conspiratione cum protestantibus inita, pervenire possunt ad auctoritatem extenuandam rom. pontificis, aut fere in nihilum redigendam, ac ignominiam patris gloriam suam fore arbitrantur.

Commentitiam porro esse ac naturae primatus pontificii penitus adversantem febronianam illam distinctionem inter jura essentialia et accidentalia sic ostendimus. Distinctio illa commentitia dicenda est, et naturae primatus pontificii contraria, quae arbitraria omnino existit, falsoque innititur principio; quae naturam ipsam destruit primatus divinitus Petro ejusque successoribus collati; quae denique incognita plane toti fuit antiquitati. Atqui.

Sane arbitrariam censendam esse ejusmodi distinctionem ex multiplici capite abunde liquet. Ac 1. quia nulla apparet ratio quare adversarii desumant illam distinctionem ex sex vel septem prioribus seculis, non autem ex tribus insequeutibus, aut eam non coarctent ad tria priora secula prouti facere consueverunt protestantes istorum antesignani et magistri, qui ad tria quatuorve priora secula revocant puram et auream ecclesiae aetatem; 2. quia nulla certa ratio suppedit quare essentialia jura dicantur arctum ac necessarium nexum cum pontificio habere primatu, accidentalialia vero non item, ita ut si bonum ecclesiae exposit, necessarium dici nequeat accidentalium, quae vocant, jurium exercitium; 3. quia adversarii se solos iudices constituunt ad decernendum quae jura debeant essentialibus, quae autem accidentalibus adnumerari, cum certo ex historia constet plura ex iis juribus quae accidentalialia vocant, utpote contenta in Isidoriana collectione, fuisse in usum adscita a rom. pontificibus longe antequam ejusmodi collectio vulgaretur (1); 4. quia destituitur omni fundamento historico.

bus independentiam proclamandam, et ad omnem denegandam primatus praeminentiam in Ecclesia; alii vero eo devenerunt, ut consilium dederint episcopis Germaniae de excutiendo rom. pontificis iugo, atque de statuenda quadam stabili synodo permanente, quae universam representet Ecclesiam sub Caesaris auspiciis ac suprema inspectione; admissis, sit ita visum fuerit, etiam aliarum gentium episcopis, quin et romano Antistite, uti *simplici prelati*, nec ipsis protestantibus exclusis; inter hos eminet auctor libelli: *Beitrag zur Aufklarung*, etc. seu *Documenta ad illustrat. seculi nostri*, etc. Francofurti 1787.

(1) Cf. Ballerinius, opp. s. Leonis M. tom. III. *De ant. collection. et collect. can.* p. 5. cap. 6. in quo doctissimi viri ex professo agunt de collectione Isidoriana, praesertim § 2. ubi accurate discernunt documenta sive pura quae inserta sunt huic collectioni a spuris et ab interpolatis; tum § 5. in quo ostendunt nulla ratione fuisse immutatam disciplinam ecclesiasticam ex suppositiis documentis. Sed praesertim eruditorum virorum hic verba subjicere quae lucem afferunt iis quae diximus: « Noa pauci, scribunt, de Pseudo-Isidoro severius conqueruntur, perinde ac si ejus imposturas disciplina vetus abolita, et nova fuerit introducta... perturbata episcoporum et provincialium conciliorum jura, sublatae iudiciorum leges, aliaque rei ecclesiasticae damna illata fuisse. Haec autem novae et immutatae disciplinae reprehensio quam minus aequa sit, quisque

Sed falsum praeterea est principium cui praedictae distinctionis adinventores innituntur. Principium enim in quod superstructa illa distinctio incumbit, est, quod antiquum Ecclesiae jus sit prorsus immutabile, ita ut novum jus censi debeat corruptela et usurpatio ex Isidorianis decretalibus et barbarie profecta. Porro ejusmodi principium falsum est; siquidem, ceteris omissis, cum jus ecclesiasticum ex quo patriarchalis et metropolitana auctoritas prodiit, sit mutationi obnoxium, ita pro temporum ac locorum varietate, Ecclesiae bono id exposcente, potest variari, ut novum jus a legitima auctoritate constituatur. Quapropter etsi daretur, quod tamen falsum est, ab Isidorianis meritis novum fuisse disciplinam invecatam, cum haec tamen longo seculorum usu ab Ecclesia recepta sit, et ab oecumenicis conciliis confirmata, imprimis vero a Tridentino, nemo dixerit novam hanc disciplinam esse corruptelam atque usurpationem (1). Ea quippe auctoritate qua aliquid sanctum est, eadem potest, justis intercedentibus causis, quod statutum fuerat, immutari eique derogari.

Verum, quod secundo loco proposuimus, praedicta distinctio adversatur insuper naturae primatus divinitus Petro ejusque successoribus collati. Etenim, uti ostendimus, primatus pontificii natura in eo posita est, ut sit auctoritas episcopalis super universam Ecclesiam; quaecumque propterea, annuente rom. pontifice, circa regimen Ecclesiae et disciplinam antiquitus vel servata vel constituta sunt, quia ita ferebant illius aetatis adjuvata, hisce immutatis, atque ita suadente Ecclesiae bono, potuerunt a rom. pontificibus vi proprii primatus immutari. Id inficiari perinde esset ac plane primatum ipsum divinitus institutum evertere. Primatus enim cum non sit solum honoris et cujusdam praeminentiae, sed vere jurisdictionis, auctoritas nempe cum plena potestate ea statuendi quae ad Ecclesiae bonum et edificationem conferre possunt, patet ex ejusdem primatus natura ac vi, jura omnia quae ei annexa sunt, pro diversis temporibus diversa posse ratione exerceri. Ex hac autem temporibus pontifices jura illa exercuerunt, nullo modo inferri licet invecata illa distinctio, ita ut alia dici debeant jura essentialia, alia vero accidentalialia aut accessoria, cum omnia prorsus ex eadem divini primatus natura dimanent. Haec proinde distinctio naturae

facile intelliget, si duo animadvertat, nimirum pleraque pseudo-epistolularum Isidori excerpta esse ex sententiis ss. Patrum, ex sinceris constitutionibus rom. pontificum post Siricium, ex canonibus conciliorum, ac ex romanis legibus: quae sane novi juris, novaeque disciplinae non sunt: cetera vero eam disciplinam plerumque exhibere, quae vel jamdiu inoleverat, vel jam ante aliquanto induci coeperat. Impositura autem in eo sita est, quod Pseudo-Isidorus eas sententias iis auctoribus imposuerit, quorum non sunt, et posterioris aevi disciplinam antiquioribus pontificibus allexerit, quasi prioribus Ecclesiae seculis aequè vigeret. Cf. l. c. pag. 221. Ibidem vero ostendunt propositum hujus collectoris haud fuisse Sedis apostolicae jura amplificare. Cf. etiam Zaccaria in *antifebronio vindicato*, p. 4. diss. 9. cap. 4.

(1) Cf. Ballerini in op. *Judicia auctoritatis pontificiae contra opus Justin. Febronii*, cap. 3. § 3.